

Cosint les ferides a Ripoll

Cosint les ferides a Ripoll

No és fàcil per a una localitat com Ripoll, de 10.000 habitants, pair que onze joves del poble, a qui havien considerat integrats, es poguessin radicalitzar de la mà d'un imam fins al punt de perpetrar dos atemptats que van deixar setze morts (quinze a Barcelona i una a Cambrils) i més d'un centenar de ferits. Tres mesos després, administracions i entitats treballen per refer la convivència al municipi i evitar, en la mesura del possible, que proliferin noves

radicalitzacions arreu del territori català. «És un treball de fons. Cal reformular el model de convivència, i això requereix un treball de fons que no es pot canviar publicant un decret al DOGC», assenyala el director general d'Afers Religiosos, Enric Vendrell. Per això, a banda de la tasca policial, la Generalitat [<http://www.diaridegirona.cat/tags/generalitat-de-catalunya.html>] i la resta d'administracions –ajuntament, consell comarcal...– han endegat grups d'anàlisi i reflexió sobre aquesta necessitat. Més enllà del debat, però, la Direcció General d'Afers Religiosos ha impulsat sis mesures concretes per tal de millorar la gestió de la diversitat religiosa a Ripoll. Algunes ja s'estaven duent a terme (tant al Ripollès com a altres localitats de Catalunya), mentre que d'altres s'han intensificat arran dels atemptats del 17 d'agost.

Les comunitats religioses sovint tenen un contacte limitat amb les administracions públiques. Això fa que a vegades puguin malinterpretar les decisions de l'Ajuntament, incomplir algunes normatives per simple desconeixement o que es generin conflictes veïnals derivats de prendre decisions de forma unilateral. Per tal de minimitzar que aquests malentesos puguin derivar en conflictes, des de l'Ajuntament i el Consell Comarcal establiran una persona que serveixi com a referent tècnic de les entitats religioses, per tal que els pugui assessorar i informar en matèries com l'obertura o adequació legal de centres de culte, l'assessorament legal pel que fa a l'elecció dels òrgans representatius, la gestió de conflictes interns, les relacions amb el veïnat o la participació en iniciatives socials. Segons indica Vendrell, aquesta és una tasca que ja s'està fent arreu del país, però que s'ha reforçat a Ripoll i comarca, especialment en el cas de les comunitats musulmanes.

Sovint, les comunitats religioses de Ripoll treballen de forma individual i amb desconeixement de les altres entitats religioses, amb qui no tenen vincles. Això fa que, en cas de conflicte, una comunitat religiosa no tingui el suport de la resta. Per això, Afers Religiosos proposa que l'Ajuntament impulsi –amb el suport de la Generalitat– una taula de creences que reuneixi les diferents confessions de la vila. «Una taula facilitada el coneixement entre els responsables de les diferents confessions, i quan es creen uns lligams, una complicitat, quan succeeix algun esdeveniment que posa en una situació complicada alguna de les confessions, aquest treball comú ajuda que ho puguin superar totes plegades», indica Vendrell. A més, des d'Afers Religiosos es considera que aquests vincles són un bon instrument per evitar la difusió de prejudicis sobre la comunitat islàmica (o qualsevol altra comunitat) i evitar la sensació d'aïllament d'una comunitat respecte a la resta de la societat, fet que pot contribuir a un augment del victimisme i la radicalització.

Aconseguir la implicació de les comunitats religioses en el teixit social de la ciutat és una de les prioritats d'Afers Religiosos des de fa temps. «El govern està compromès amb la llibertat religiosa, i estem treballant per superar aquells obstacles que sabem que hi ha a la societat catalana. Però també hem advertit les comunitats que hi han de posar de la seva part, que no ho podem deixar tot exclusivament en mans de les administracions públiques», assenyala Vendrell. I és que, segons ha detectat Afers Religiosos, les entitats religioses, i particularment les islàmiques, acostumen a participar poc en les iniciatives socials i culturals dels municipis, des de les associacions de pares i mares fins a les de comerciants. Això sol fer que la societat pensi que aquests col·lectius no destigen implicar-se en els afers col·lectius, tot i que a vegades es tracta de simple desconeixement, del fet que ningú els ha convidat a participar-hi o que simplement no son conscients de la seva importància. Per a Vendrell, l'objectiu final d'una bona convivència social dins la diversitat només es podrà aconseguir des de la implicació i el coneixement mutus, i aquest pot ser un primer pas.

Sovint, les entitats religioses queden excloses d'algunes convocatòries de subvencions a les quals haurien de tenir accés en igualtat de condicions que la resta de comunitats per tal de desenvolupar accions en benefici de la comunitat. «Una cosa és que no es financin amb diners públics centres de culte ni l'organització del culte, però totes les religions porten a terme una activitat social molt potent», apunta Vendrell. Per això, les administracions volen revisar les bases de dades de les convocatòries per tal d'obrir-les a les comunitats religioses que vulguin dur a terme activitats obertes al conjunt de la població. Això va lligat, indica Vendrell, a la necessitat d'estrènyer les relacions entre l'administració pública i les confessions, per tal que tothom sàpiga a qui dirigir-se en cas que hi hagi un conflicte, es vulgui fer una celebració o es vulgui parlar de convocatòria de subvencions. «És molt important garantir una relació fluida, perquè si ajuntament i comunitats no han parlat mai, ho acabaran fent el dia que hi hagi un problema, i llavors partiran de zero», adverteix.

Sovint, la societat associa la mesquita a només un espai de pregària. Però en molts municipis, la mesquita assumeix un rol més ampli del que li correspondria donat que no existeixen altres entitats «civils» d'immigrants. Això fa que accions com l'ensenyament de l'àrab o algunes activitats esportives acabin sent gestionades per la mateixa mesquita. «Igual que el temple d'una comunitat evangèlica, o una parròquia, o una sinagoga... les mesquites també son espais de relació i trobada on es porta a terme una tasca educativa i social», assenyala Vendrell. El fet que es portin a terme en mesquites, tanmateix, pot fer que aquestes activitats es passin pel filtre de religió quan en realitat no hi tenen res a veure, a banda que moltes de les religions considerades minoritàries a vegades compten amb pocs recursos o tenen unes instal·lacions precàries. Per tot plegat, des de les administracions es vol facilitar la constitució d'entitats d'immigrants de tipus sociocultural (no religió) i intentar vehicular les demandes de determinades activitats –per exemple, els equips de futbol– a través d'altres canals existents. Tot plegat fer-ho, però, mantenint un contacte constant amb les comunitats islàmiques.

L'última, però no la menys important: les comunitats islàmiques solen ser grans desconegudes per a la resta de la societat. Per això, es volen buscar oportunitats tals que els ciutadans les puguin conèixer d'una manera lúdica, ja sigui amb jornades de portes obertes o obrir a la ciutadania l'iftar (trencament del dejuni durant el Ramadà). I en aquest cas, subratlla Vendrell, també és molt important el paper de les comunitats, a qui recomana prendre la iniciativa a l'hora de donar-se a conèixer.

A banda d'aquestes línies d'actuació, impulsades directament des d'Afers Religiosos, la Direcció General també participa en altres accions, com per exemple un seminari que s'està impartint a diferents tècnics del Ripollès sobre diversitat cultural i religiosa. «Els estem ajudant a dotar-se d'eines i tenir la formació necessària per fer front a una sèrie de qüestions que planteja una societat diversa com la nostra», assenyala Vendrell. També estan fent des de fa temps cursos per a funcionaris i estan preparant tallers per poder impartir en centres educatius també en aquesta línia.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/11/19/eleccions-catalanes-2017-tots-llistes-candidats/880245.html?utm_source=rss